Nr. 47

SJORS van de Rebellenclub

25 november 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

Scotland Yard vecht tegen de misdaad

We hoeven eigenlijk niet te vertellen wat Scotland Yard precies is. Iedereen weet dat met die naam het politieapparaat van Londen bedoeld wordt. De Yard is de beroemdste politiemacht ter wereld en kan sinds haar oprichting bogen op een prachtige staat van dienst wat betreft de bestrijding van de misdaad in de ruimste zin van het woord. Toch heeft Scotland Yard haar grote roem niet op de eerste plaats hieraan te danken. Het zijn de schrijvers van detectiveromans en avonturenverhalen, die de naam van de Londense politie tot in alle uithoeken van de wereld hebben bekendgemaakt. En het zijn juist deze schrijvers, die een volkomen verkeerd beeld hebben gegeven van de Londense dienaren van Hermandad. In hun verhalen behoort de speurder ofwel tot de meest verstandige en geslepen mensen, die in een handomdraai de meest ingewikkelde zaak oplossen, ofwel hij was een sullige, onbeduidende man, die een ander — de held van het boek — de kastanjes uit het vuur liet halen.

De waarheid ligt hierbij natuurlijk in het midden. De Londense politie beschikt niet over supermensen, omdat die nu eenmaal niet bestaan. Wel heeft Scotland Yard de beschikking over een legertje verstandige en vakkundige mensen, die hun uiterst moeilijke werk in een harde leerschool onder de knie hebben gekregen. Zij weten heus wel, dat een misdaad meestal niet door het bestuderen van een hoopje sigare- of sigaretteas is op te lossen. Toch wordt geen enkele bijkomstigheid, hoe gering ook, over het hoofd gezien, want alles kan als aanwijzing dienen om een zaak „rond" te maken.

De Londense politieagent wordt meestal bobby genoemd; die naam is afgeleid van de voornaam van de stichter van deze politiemacht sir Robert (Bobby) Peel. In het jaar 1829 besloot hij een politiemacht in het leven te roepen, die berekend zou zijn voor een zware taak in de snel groeiende wereldstad Londen. Tot 1829 had men zich beholpen met de zogenaamde Bowstreetrunners. Dat waren dienaren van het gerecht in Bowstreet. Zij deden politiediensten en schijnen zelfs enig speurwerk te hebben bedreven, maar waren bij de burgerij allerminst populair, omdat zij zich nogal eens lieten omkopen. De naam runner was hun gegeven, omdat zij bekendstonden om hun harde lopen. Ze waren bewapend met een korte stok en een ratel, die ze zo nodig konden gebruiken om de hulp van collega's of burgers in te roepen. Sir Robert Peel begreep, dat de Bowstreetrunners met hun verouderde organisatie (zij bestond al sedert 1780) niet meer in staat waren orde en rust behoorlijk te handhaven en riep daarom een nieuwe politiemacht in het leven. In 1829 had hij duizend man aangeworven. Om hen duidelijk van soldaten te onderscheiden (die toentertijd ook niet populair waren) kleedde hij hen in een witte broek en donkerblauw jasje, terwijl ze een van leer gemaakte hoge hoed op het hoofd droegen. Men beweert, dat deze hoeden zó sterk waren, dat de politieman erop kon gaan staan als hij ergens overheen wilde kijken. De bevolking van Londen bekeek de nieuwe politie eerst nogal argwanend en het praatje ging, dat zij vooral was aangesteld om spionagediensten te verrichten. Maar toen zij na betrekkelijk korte tijd een paar grote misdaden wist op te lossen, veranderde de houding van het publiek en kreeg de Londense politie de populariteit die zij nu nog altijd bezit.

Die eerste duizend man van de Londense politie waren gehuisvest in een kazerne, die stond op de plaats, waar eens de koningen van Schotland logeerden, als zij in Engeland waren. Vandaar de naam Scotland Yard (yard betekent tuin). In de loop van de tijd is de oude kazerne natuurlijk te klein geworden en daarom zetelt de politie nu in een aantal nieuwe gebouwen aan de Theems, die tezamen de naam New Scotland Yard dragen.

Scotland Yard is in ruim honderddertig jaar uitgegroeid tot een perfect georganiseerde instelling, die uitgerust is met de

Sir Robert Peel, de stichter van de Londense politiemacht.

meest moderne hulpmiddelen in de strijd tegen de misdaad. Een veel voorkomende vergissing is, dat men denkt dat Scotland Yard de *Engelse* politie is. Dat is niet waar. Scotland Yard heeft alleen bevoegdheid in Londen: in de rest van Engeland bestaat een politiemacht, die volkomen onafhankelijk van haar is. Natuurlijk wordt er over en weer wel overleg gepleegd en wordt vaak de hulp van de Yard ingeroepen voor het uitzoeken van allerlei ingewikkelde zaken. Maar de eigenlijke taak van de Yard ligt binnen de grenzen van de stad Londen, die verdeeld is in drieëntwintig districten. Deze districten worden bewaakt door surveillerende agenten te voet en door snelle radiowagens.

In Londen is 999 het bekendste en belangrijkste telefoonnummer. Als men dit nummer draait, krijgt men namelijk de centrale van Scotland Yard, of zoals de afdeling eigenlijk heet, de „Berichtendienst". Jaarlijks komen hier honderdduizenden telefoontjes binnen. Natuurlijk hebben die niet allemaal betrekking op misdaden. Maar elk bericht wordt met dezelfde nauwkeurigheid behandeld, of het nu een aanrijding, een burenruzie of een grote diefstal is, want Scotland Yard is steeds paraat en staat dag en nacht klaar om de orde, de rust en de rechten van de burgers te handhaven en te verdedigen. Vanuit de „Berichtendienst" worden de radiowagens naar de desbetreffende plaats gestuurd en hiermee is over het algemeen maar een paar minuten gemoeid.

Het is te begrijpen, dat de politie van een wereldstad als Londen een veelomvattende taak heeft. Scotland Yard heeft dan ook de beschikking over verscheidene speciale afdelingen. De grootste is die van de gewone agenten, wier belangrijkste taak het surveilleren is. De Londense agent is beroemd om zijn kalmte en gemoedelijkheid. Deze eigenschappen worden hem in zijn opleidingstijd zo grondig bijgebracht, dat ze voor hem tot een tweede natuur zijn geworden. In alle omstandigheden blijft hij kalm en beleefd. Hij is slechts bewapend met een gummistok en zal daarvan alleen in de allerergste gevallen gebruikmaken.

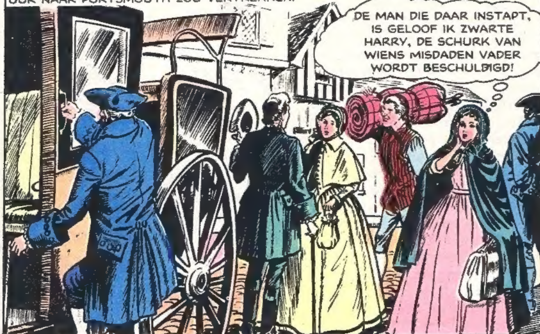
De beroemdste afdeling van Scotland Yard is die van de detectives of zoals de afdeling officieel heet: de C.I.D. (Criminal Investigation Department). Elke politieagent heeft na twee jaar praktijk de kans om naar deze afdeling te gaan, mits hij er geschikt voor is. Deze afdeling is weer onderverdeeld in enkele speciale afdelingen. Zo is er bijvoorbeeld de „Geestbrigade", de „Vliegende brigade", de „Rubberhakkenbrigade", de „Speciale afdeling" en de „Centrale".

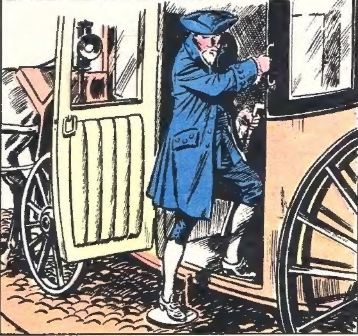
De Geestbrigade is nog een jonge afdeling: zij is opgericht in 1946 en telt ongeveer vijftig mensen. Dezen hebben de speciale taak zich te begeven in kringen van misdadigers en van de onderwereld om daar zoveel mogelijk gegevens te verzamelen over reeds gepleegde misdrijven, maar ook misdrijven, die waarschijnlijk zullen worden gepleegd. Zij doen dat uiteraard in burgerkleding en gebruiken bij voorkeur bestel- of vrachtauto's, die voorzien zijn van een firmanaam, dit om zo min mogelijk verdenking te wekken. De Vliegende brigade is een afdeling, die is uitgerust met auto's, die radiozenders en ontvangapparaten aan boord hebben. De Rubberhakkenbrigade bestaat uit mensen, die bij de andere leden van de politie onbekend zijn; zij houden toezicht op de gedragingen van alle mensen, die bij Scotland Yard werken, speciaal met het oog op omkoperij. De Speciale afdeling is een afdeling, die het contact met de politie in het buitenland onderhoudt. De Centrale is een groep van speurders, die, als dat nodig mocht blijken, de taak van de andere afdelingen kunnen overnemen.

Al met al zorgen de ruim twintigduizend „gewone" agenten en de ruim vijftienhonderd detectives van Scotland Yard ervoor, dat het grote politie-apparaat van Londen draaiende blijft, en wijden zij zich aan de moeilijke taak van de bestrijding van de misdaad, een taak die helaas nooit eindigt.

Mijn vader is geen struikrover

HIJ WAS VERMOMD ALS EEN OUDE MAN EN DROEG HET VALSE BAARDJE EN DE JAS, DIE AMY HAD ZIEN LIGGEN IN DE STUDEERKAMER VAN SIR PERCY.

AMY WERD IN HAAR OVERPEINZINGEN ONDERBROKEN TOEN DE POSTHOORN KLONK EN DE KOETS ZICH IN BEWEGING ZETTE.

ZIJN GEDACHTEN WERDEN GESTOORD DOOR TWEE BEZOEKSTERS, DIE OPGEWONDEN KWAMEN BINNENSTUIVEN.
SIR PERCY, IK ZAG NET MIJN NICHT AMY IN EEN POST-KOETS ZITTEN! WE KOMEN DE BELONING HALEN, DIE VOOR HAAR AANHOUDING IS UITGELOOFD!
ZE ZIT IN DE POSTKOETS NAAR PORTSMOUTH!
WÁT? DE DOCHTER VAN LYNDON IN DE KOETS NAAR PORTSMOUTH?

TANTE HARRIETS HOOP WERD DE BODEM INGESLAGEN.
DE BELONING, SIR PERCY...
OPZIJ JULLIE!

SIR PERCY STORMDE NAAR BUITEN EN GAF BEVELEN AAN EEN KNECHT.
ZADEL MIJN PAARD. VLUG! IK HEB HAAST!

MET EEN GRIMMIG GEZICHT MAAKTE HIJ ZICH REISVAARDIG.
ALS DAT KIND DE WAARHEID ONTDEKT EN HARRY ONTMASKERT... IK MÓET DIE KOETS INHALEN EN ZELF MET HAAR AFREKENEN!

INTUSSEN WAS AMY'S VADER, NA EEN MISLUKTE SPEURTOCHT, BIJ MARTHA AANGEKOMEN.
GELUKKIG DAT U ER BENT! JUFFROUW AMY... ZE IS...
MARTHA, WAT IS ER GEBEURD? VERTEL OP!

MARTHA VERTELDE ALLES EN HENRY LYNDON WERD BLEEK.
IK KON HAAR NIET TEGENHOUDEN, MENEER. ZE WILDE PER SE MET DE KOETS MEE OM DIE SCHURK TE ONTMASKEREN!
DAPPERE AMY, ZE VERKEERT IN HET GROOTSTE GEVAAR! MARTHA, IK MOET METEEN WEG!

IN KOORTSACHTIGE HAAST GALOPPEERDE HENRY LYNDON WEG, ONDERWIJL HOPEND, DAT HIJ DE KOETS OP TIJD ZOU INHALEN.
HIJ WIST DAT IEDEREEN HEM ZOCHT, MAAR DAT GEVAAR ACHTTE HIJ MINDER DAN DE GEVAREN DIE ZIJN DOCHTER OMRINGDEN.

INTUSSEN REED DE POSTKOETS RATELEND VERDER.
LONDEN
PORTSMOUTH
IN DE KOETS ZATEN EEN DAPPER MEISJE EN EEN LAAGHARTIGE SCHURK EN NIEMAND KON VOORSPELLEN WAT ER ONDERWEG ZOU GEBEUREN.

De onbekende vijand

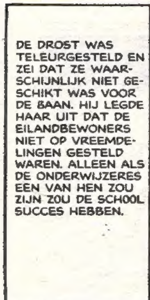

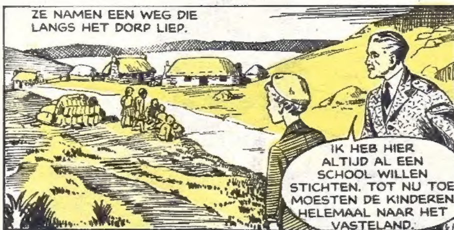

ZE NAMEN EEN WEG DIE LANGS HET DORP LIEP.
IK HEB HIER ALTIJD AL EEN SCHOOL WILLEN STICHTEN. TOT NU TOE MOESTEN DE KINDEREN HELEMAAL NAAR HET VASTELAND.

KIJK, DAAR HEB JE HET. DAAR KUNT U NIET TEGENOP.
O, DAT WORDT WEL ANDERS. TOE, GEEFT U ME EEN KANS...

OP DAT OGENBLIK HOORDEN ZE EEN KIND ROEPEN.
WITJE! WITJE!

DIARMID BEGON TE HUILEN TOEN HIJ ZAG DAT HET LAM OP WILDE STAAN. SARAH BEGREEP DAT ZE HET BEEST DIRECT MOEST HELPEN, VÓÓR HET IN DE AFGROND ZOU VALLEN. DUS KLOM ZE NAAR BENEDEN.

SARAH EN WITJE WERDEN DOOR EEN PAAR MANNEN OMHOOGGEHOLPEN.
ZE HEEFT WITJE GERED! AARDIG, HÈ?
GAAT ZIJ ONS LES GEVEN?

SARAH GROETTE EEN GROEP KINDEREN, MAAR DEZE GROETTEN NIET TERUG.
KIJK, ONZE ONDERWIJZERES!
IK GA TOCH NIET NAAR SCHOOL!
IK OOK NIET. IK GA MET DE BOOT NAAR SCHOOL EN ALS HET STORMT HOEF IK NIET!
WAAROM MOETEN WE EIGENLIJK NAAR SCHOOL? IK WORD HERDER EN DAT KAN MIJN VADER ME WEL LEREN.

HET LAM VAN DE KLEINE DIARMID WAS VAN EEN ROTS GEVALLEN. SARAH TROOSTTE HEM EN DE DROST GING HULP HALEN.
HIJ LIGT OP DIE RICHEL EN IK KAN ER NIET BIJ. STRAKS VALT HIJ NAAR BENEDEN!
WE ZULLEN WITJE GAUW IN VEILIGHEID BRENGEN!
IK GA MANNEN HALEN – EN TOUW!

IK HOOP HET! GAAT ZIJ ONS ECHT LES GEVEN, MENEER?

SARAH HIELD HAAR ADEM IN TOEN DE DROST DE KRING RONDKEEK. OPEENS ZEI HIJ:
JA, JONGEN, ZE KRIJGT TENMINSTE EEN KANS.
O, DANK U WEL, IK ZAL U NIET TELEURSTELLEN!

SARAH GING MET DE DROST DE SCHOOL BEKIJKEN EN TOEN ZE JOCK ZAG, DIE BEZIG WAS MET ZIJN NETTEN, VERTELDE ZE HEM HET NIEUWS.
JOCK, IK MAG HET PROBEREN! FIJN, HÈ?
NOU... EH... VEEL GELUK. DAT ZAL U WEL NODIG HEBBEN.

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. Onderweg worden ze, terwijl ze door een droge rivierbedding trekken, overvallen door een kolkende watermassa, die als gevolg van de regenval uit de heuvels naar beneden stroomt. Intussen hebben de dacoits, op vier man na, die ter bewaking zijn achtergebleven, het kamp verlaten en zijn eveneens op weg naar het wrak.*

Misschien kunnen we beter teruggaan," stelde Marcelle voor. „Het is onmogelijk verder te trekken. De stroom is zo sterk, dat zelfs Naga er niet tegenop kan."

Jill knikte toestemmend.

„Ja, dat moeten we doen. En zodra we een gedeelte bereiken waar de oevers laag zijn, kunnen we de rivier verlaten," zei ze. „Geef Naga het commando om te gaan lopen."

Marcelle riep het commando; ze riep het verscheidene keren: „Lah-lah-lah, maar zonder succes.

De olifant bewoog zijn oren een beetje, als om te kennen te geven dat hij luisterde. Maar hij kwam niet in beweging en hield zijn achterlichaam stevig tegen de krakende, dode stam gedrukt.

„We moeten hem op de een of andere manier aan het lopen krijgen," zei Jill wanhopig. „Hoe diep denk je dat het water is?"

„Ben je van plan je te laten zakken?" vroeg Marcelle. „Niet doen, niet doen," riep ze, zonder op antwoord te wachten. „Je zou verdrinken. Blijf hier zitten."

„Als we hier blijven, zullen we *zeker* verdrinken," antwoordde Jill ongeduldig. „Ik ben ervan overtuigd dat er in de heuvels een wolkbreuk is geweest. Dit betekent dat we nog meer water kunnen verwachten. Het peil zal stijgen en. . ."

„Blijf asjeblieft hier," smeekte Marcelle. „Het is idioot een veilige plaats te verlaten."

„Ik ga proberen Naga ertoe te brengen stroomafwaarts te lopen," zei Jill. Ze was er zeker van dat de rivier gedurende de eerstvolgende uren zou stijgen. Dan zou Naga gedwongen worden te zwemmen, maar in het dan nog woester stromende water zou hij verdrinken. En dat betekende ook voor haar en Marcelle de verdrinkingsdood. „Wanneer we proberen nu weg te komen, maken we de beste kans het er levend af te brengen."

En zonder het protest van haar vriendin af te wachten liet ze zich langs de nek van Naga afglijden, zodat ze met een plons in het water terechtkwam naast zijn linkerpoot.

Toen deed ze, wat ze anders nooit zou hebben gewaagd: ze trok aan de slurf van de olifant om hem te beduiden dat hij in beweging moest komen.

Naga liet een zacht gorgelend geluid horen, maar bleef staan, onbeweeglijk als een standbeeld.

„Lah-lah-lah!" riep ze, en herhaalde het woord luider toen hij niet in het minst reageerde.

„Vooruit, kom mee!" schreeuwde Jill, in haar zenuwachtigheid Engels sprekend. „Kom mee! Kom mee!" Ze greep het dunste gedeelte van de slurf alsof het een dik touw was en liep een paar passen, in de hoop dat het schrandere dier haar zou volgen.

Een ogenblik meende ze succes te hebben. Hij trok zijn slurf los, hief zijn kop iets hoger en deed een stap naar voren.

„Lah-lah-lah!" riep Jill weer. Ze ging een pas achteruit, struikelde over een steen op de bodem van de rivier en was het volgende ogenblik onder de oppervlakte van het bruingele water verdwenen.

Op datzelfde moment liet Marcelle een gil horen.

„Jill!... Kom terug! Kijk... nog een golf." En ze wees stroomopwaarts, waar een tweede hoge watermassa aanstormde, met dezelfde snelheid en woede als de eerste.

„Jill! Jill!" Marcelle had stroomopwaarts gekeken toen haar vriendin weggleed. Ze had haar niet onder water zien gaan. Nu staarde ze vol angst naar het punt waar slechts enkele seconden tevoren Jill tot over haar middel in de vlug stromende rivier had gestaan.

„Jill!" riep Marcelle nog eens.

Het onheilspellende, doffe grommen van het aanrollende water werd luider. Toen stapte Naga een pas vooruit, zijn slurf ging naar beneden en terwijl Jill nog onder water worstelde om overeind te komen, voelde ze zich opeens opgetild worden.

Ze was te uitgeput om te gillen, te versuft om bang te zijn. Nadat ze kopje-onder was gegaan, had de sterke trek van de stroom haar tweemaal omgewenteld, voor ze weer genoeg tegenwoordigheid van geest had om steun te zoeken tegen een grote steen en te trachten zich op te richten.

Het was alles begonnen en geëindigd binnen enkele seconden. Het leek haar dat ze een tuimeling maakte, met de slurf van Naga stevig om haar middel gewonden. Toen werd ze zacht en voorzichtig weer op de nek van de grote olifant geplaatst, precies waar ze twee minuten geleden had gezeten. Zodra Naga dit had volbracht, drukte hij zijn achterlichaam opnieuw tegen de boomstam om de schok van de tweede golf te kunnen weerstaan.

Een moment later stortte het water zich op hem. Onmiddellijk daarna klonk het knallend geluid van brekend en scheurend hout. Het gewicht van de olifant, die vierduizend kilo woog, vermeerderd met de kracht van de stortvloed, was te veel voor de dode boom. De stam brak in tweeën en Naga werd onweerstaanbaar door de woeste rivier meegesleurd.

HOOFDSTUK IV

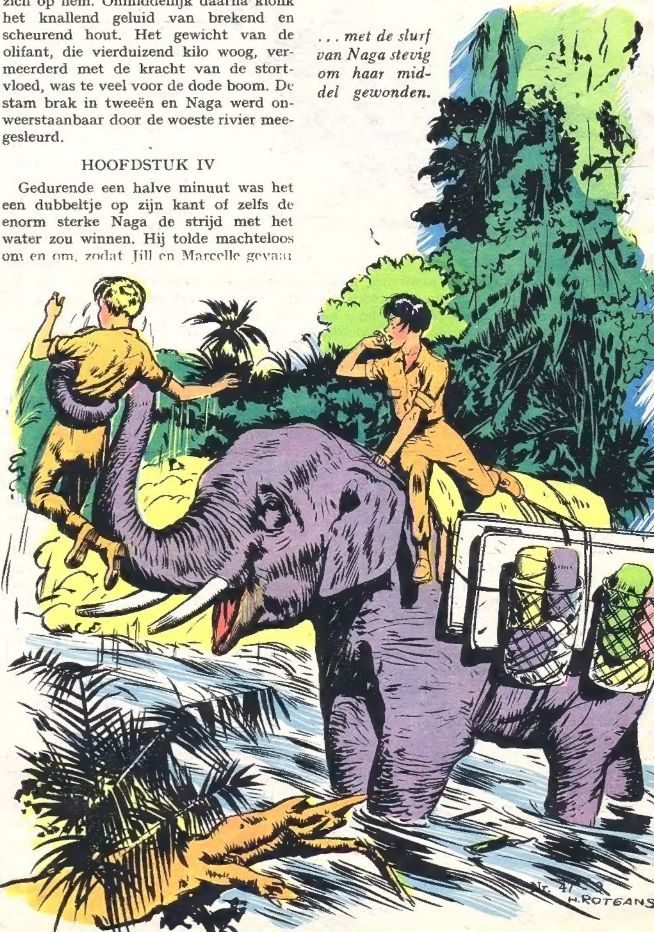
Gedurende een halve minuut was het een dubbeltje op zijn kant of zelfs de enorm sterke Naga de strijd met het water zou winnen. Hij tolde machteloos om en om, zodat Jill en Marcelle gevaar liepen in de stroom te worden geslingerd. Maar dan herwon het grote dier zijn evenwicht, weerstond een nieuwe aanval en zwom stroomafwaarts met alle kracht waarover hij beschikte.

Jill en Marcelle waren half verdoofd door het lawaai rondom hen. Ze lieten hun ogend speurend langs de oevers glijden, in de hoop een plaats te ontdekken waar ze aan land konden gaan. Maar de oevers bleven hoog en onbeklimbaar.

Toen veranderde Naga plotseling van koers en trachtte naar de kant te zwemmen.

„Hij kan hier de oever niet beklimmen! Veel te hoog!" schreeuwde Marcelle en Jill knikte.

Olifanten zijn goede zwemmers en Naga

... met de slurf van Naga stevig om haar middel gewonden.

Marcelle zocht een beschaduwd plekje op en viel in slaap.

maakte daarop geen uitzondering, maar hij moest hard vechten om de stuwkracht van de rivier te weerstaan en bij elke decimeter, die hij zijwaarts vorderde, werd hij een meter stroomafwaarts gesleurd. Het leek Jill en Marcelle een hopeloze strijd, maar toen Naga de steile oever tot op ongeveer tien meter was genaderd, boog de rivier in een scherpe bocht naar links en Marcelle gaf een opgewonden kreet terwijl zij voor zich uit wees.

„De oever. . . hij is daar laag! Zie je het?"

Jill knikte weer en werd zich nogmaals bewust hoe buitengewoon schrander hun olifant was. Hij had geweten waar hij de kant kon bereiken en hij moest zich hebben herinnerd dat zij dit gedeelte van de rivier waren gepasseerd.

Langzaam, heel langzaam naderde Naga de kant. Hij zwom thans schuin tegen de stroom op. Hij vorderde een meter en werd een halve meter teruggestuwd. Jill en Marcelle volgden de strijd in uiterste spanning.

Eindelijk bereikte de olifant het gedeelte van de bocht waar het water rustiger was. Nu ging het vlugger en toen raakten zijn voorpoten de geleidelijk oplopende bodem. Nog vijf, zes stappen en hij stond op de oever.

Jill en Marcelle lieten zich van zijn nek glijden en gingen bevend over hun hele lichaam op de grond liggen. Zelfs Naga trilde.

Na een half uur, toen zij zich iets beter voelden, kleedden zij zich uit en reinigden hun kleren zo goed mogelijk van de modder. Zij namen Naga zijn last af, zodat ook hij kon uitrusten, spreidden alles wat nat was geworden, ook hun kleren, in de zon uit en aten iets van de meegebrachte voorraad. Gelukkig was het voedsel in blik en had het dus niet geleden van het modderige water.

De tropenzon had de kleren spoedig gedroogd; zij trokken hun kakikostuum weer aan, Marcelle zocht een beschaduwd plekje op en viel in slaap. Jill moest het Franse meisje een uur later stevig schudden om haar wakker te krijgen.

„Wat is er?" vroeg ze suffig, terwijl ze in haar ogen wreef. „Moeten we opstaan? Is het al ochtend?"

„Ik wou dat het waar was," antwoordde Jill ernstig. „We moeten overleggen wat we zullen doen. De olifant is uitgerust en kan verder gaan. Dus, wat doen we?"

Marcelle staarde haar enige ogenblikken een beetje wezenloos aan, alsof de betekenis van Jills woorden niet tot haar doordrong. Maar toen stond ze haastig op.

„Ik was even de kluts kwijt," zei ze verontschuldigend. „We moeten natuurlijk verder gaan. We hebben spullen voor de gewonden bij ons. Vooruit, Jill, we hebben al genoeg tijd verloren."

„Je geeft je er geloof ik geen rekenschap van dat we niet weten welke richting we moeten inslaan," merkte het Engelse meisje op.

„Dat lijkt me niet zo moeilijk," antwoordde Marcelle. „Die Birmaan heeft ons gezegd de rivier te volgen, het rivierbed." Ze glimlachte onwillekeurig. „Maar het lijkt me nu beter op de oever te blijven."

Jill knikte.

„Alles goed en wel, maar is dat mogelijk?" zei ze. „De jungle reikt tot de rivier en er is geen pad. Hoe moeten we er met een olifant doorkomen?"

Marcelle trok haar schouders op.

„Maar, Jill, hoe redden wilde olifanten zich dan? Zij trekken door de wildernis en niemand leidt hen. Laten we op Naga vertrouwen. Wanneer hij niet verder kan, moeten we terug. Maar ik heb het idee dat hij er wel doorkomt."

En inderdaad bleek dat Naga zich handig langs de dicht begroeide oevers bewoog.

Zij waren ruim een uur onderweg toen de schaduwen langer werden, een zeker teken dat de dag ten einde liep. Zij waren steeds zo dicht mogelijk bij de rivier gebleven, want zij moesten de vernauwing in de gaten houden, waarover Boh Thauk had gesproken. Daar moesten zij afzwenken naar het westen.

In de tropen daalt de zon snel. De jungle lag bijna plotseling in de schaduw en een stilte viel over de wildernis, zodat het doffe ruisen van de rivier duidelijker hoorbaar werd. En nog enige minuten later was het volkomen duister.

„Wat doen we nu?" vroeg Marcelle, toen het niet langer mogelijk was iets te onderscheiden. Slechts de sterren, die hoog boven hen tegen de donkere hemel aanflitsten, waren hier en daar tussen het geboomte zichtbaar. „Zullen we proberen verder te gaan of stoppen we?"

Jill antwoordde niet dadelijk. Gedurende de afgelopen drie weken hadden zij en Marcelle meermalen de nacht in de jungle doorgebracht. Maar ze waren toen nooit bang geweest. Ze hadden altijd bijtijds een open plek gevonden; Birmaanse bedienden hadden tenten opgezet, vuren ontstoken en eten gekookt.

Zij hadden geen moment aan gevaren gedacht, want oom Dick was bij hen en het was opwindend geweest met hem rond een kampvuur te zitten, terwijl hij de nachtelijke junglegeluiden verklaarde. Thans waren er geen bedienden, geen tenten, geen vuren en geen oom Dick, die zijn pijp rookte en grapjes maakte.

„Ik ben bang," zei Marcelle zacht. „Bang, hongerig en erg moe."

„Ik ook," bekende Jill. Ze zweeg even en vervolgde toen: „Je bent ervoor hier halt te houden?"

„Ja, dat doe ik het liefst," antwoordde Marcelle. „Ik zou een vuur willen aansteken, op een kampstoeltje zitten, eten en drinken. En slapen. Maar. . ."

Ze lachte een beetje zenuwachtig en zweeg.

„Maar?" drong Jill aan.

„Maar ik weet dat we dit niet mogen doen. Ik weet dat we onze voorraden naar je oom Dick en vader moeten brengen en wel met de grootst mogelijke spoed."

„Ja," zei Jill ernstig, „we moeten nu alleen maar aan de gewonden denken. En daarom. . ."

„En daarom gaan we verder," vulde Marcelle de woorden van haar vriendin aan. „Maar morgen eet ik als hollebolle Gijs. Dan ga ik liggen en slaap en slaap en slaap."

Naga liep ondanks de duisternis rustig door; af en toe slechts bleef hij staan om iets dat zijn weg versperde, met zijn slurf opzij te duwen.

Een kwartier later lieten zij de olifant

halt houden. Rechts van hen was steeds het ruisen van de rivier hoorbaar geweest, maar thans leek het geluid anders te klinken — feller, grommend, alsof het water zich door een nauwe doorgang wrong.

„Ik vermoed dat we het ravijn hebben bereikt, waarover de Birmaan heeft gesproken," zei Jill. „Dan moeten we hier linksaf."

„Dat kan kloppen," merkte Marcelle op. „Het begint hier heuvelachtig te worden. De laatste vijf minuten zijn we enigszins gestegen. Naar links dus?"

„Ja," antwoordde Jill. „We. . ."

Haar woorden werden afgebroken door een onverwacht geluid dat ergens links van hen klonk. . . een donderend salvo schoten, na enige ogenblikken gevolgd door het rumoer van schreeuwende stemmen.

Een kille huivering liep Jill over de rug terwijl ze gespannen luisterde. Het was nu weer stil — een stilte, die heel lang leek te duren. Dan daverde een enkel schot, bijna onmiddellijk gevolgd door een tweede salvo. Min of meer automatisch deed ze wat ze de kornaks had zien doen, wanneer zij een olifant van richting wilden laten veranderen: ze wreef met de punt van haar schoen langs het linkeroor van Naga. De grote olifant gehoorzaamde, liet de rivier achter zich en beklom de helling.

Marcelle verbrak het eerst het zwijgen.

„Dat waren dunkt me geen signaalschoten, Jill," zei ze. „We hoorden tweemaal een salvo en. . ."

„Ik weet niet wat het betekent," zei Jill. Haar stem trilde een beetje. „Er gebeurt daar iets op de plek waar het wrak van het vliegtuig waarschijnlijk ligt. In elk geval weten we thans precies in welke richting we moeten gaan." Ze was bang dat al dat schieten niet veel goeds voorspelde. Ze wist dat er rovers in de bossen verborgen waren.

Dezelfde gedachten waren ook bij Marcelle opgekomen; ze slikte iets weg en zei toen: „Wanneer er bij het vliegtuig geschoten werd, is het daar niet pluis. Waarom zou er anders op dit uur van de avond worden geschoten?"

„Misschien sluipt er een tijger rond," antwoordde Jill. „Of misschien heeft een olifant een woedeaanval gehad. Dat gebeurt af en toe, heeft oom Dick ons verteld. Hoe noemde hij dat ook al weer? „Musth"."

Maar ze geloofde haar eigen woorden niet. Mannetjesolifanten werden soms onhandelbaar en ontstaken in wilde woede, zodat zij geketend moesten worden. De bedienden zeiden dan dat de olifant musth was geworden en er waren gevallen bekend waarin de dieren in die toestand mensen hadden gedood. Maar Jill was ervan overtuigd dat hier geen sprake kon zijn van een kwade olifant of een rondsluipende tijger.

Hun gedachten werden een moment later afgeleid doordat Naga plotseling bleef staan, een zacht grommend geluid liet horen en met zijn slurf voorzichtig tastte naar iets dat op de grond lag.

„Wat is er?" vroeg Jill, terwijl ze, naar beneden turend, trachtte te onderscheiden wat Naga tot stilstand had gebracht.

Tot haar verbazing hoorde ze Marcelle rustig zeggen: „Hmit, Naga. Hmit." En de grote olifant liet zich dadelijk op de knieën zakken.

„Waarom doe je dat?" vroeg Jill.

„Er is iets niet in orde," fluisterde Marcelle. „Luister."

Jill luisterde, maar hoorde geen enkel verdacht geluid.

„Ik hoor alleen het zoemen van de insekten en het ademhalen van Naga," zei ze verbaasd.

Marcelle liet zich op de grond glijden.

„Dat is het hem juist, je moet meer horen," antwoordde het Franse meisje. „De spijsvertering van de olifant moet hoorbaar zijn. En we hebben die steeds gehoord, terwijl hij liep: een geluid als het pruttelen van een kleine machine. En. . ."

„O ja," onderbrak Jill haar vriendin. „Natuurlijk. . . het is gestopt."

„Toen je oom ons op dat eigenaardige verschijnsel opmerkzaam maakte, vertelde hij ook dat een olifant dat pruttelen willekeurig kan laten ophouden en dat hij dit altijd doet, wanneer hij gevaar vermoedt," vervolgde Marcelle. „Nu heeft Naga die kleine machine in zijn lichaam afgezet. Hij is ergens van geschrokken."

Jill luisterde aandachtig en de jungle leek plotseling onheilspellend rustig. Ze liet zich eveneens op de grond glijden, deed een stap naar voren en struikelde bijna over iets. Het ding dat Naga met het gevoelige uiteinde van zijn slurf had besnuffeld!

De twee meisjes knielden neer om het voorwerp te onderzoeken. Het was van licht metaal.

„Aluminium, geloof ik," fluisterde Marcelle. „Heb jij een idee. . ."

„Het is van een vliegtuig afkomstig," zei Jill. „Ik zou me al heel sterk vergissen als dit geen brokstuk van de verongelukte vliegmachine is."

„Van het vliegtuig dat is neergestort," zei Marcelle ontsteld. „Dan moeten we dicht bij de plaats van de ramp zijn. Misschien hoger deze heuvels in."

„Ja," zei Jill langzaam en staarde in de duisternis boven de glooiende bodem. Maar het was onmogelijk iets scherp te onderscheiden; zelfs de stammen van de dichtstbijzijnde bomen waren nauwelijks te zien.

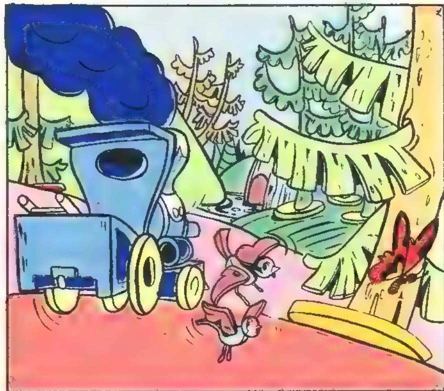

Wordt vervolgd

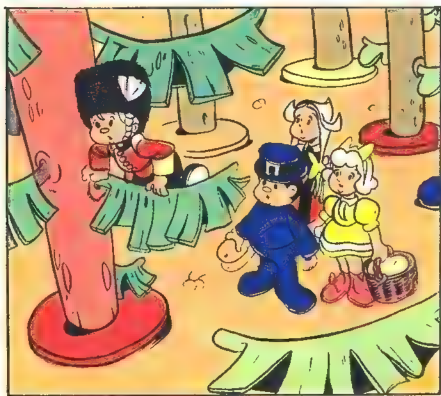
SPELEND

Hakkepuf de locomotief was met een aantal inwoners van Speelgoedland op weg naar een picknickterrein en toen hij eindelijk stopte, stapten Tommie, Dollie, Wikwak de wekker en Trineke Klomp uit en gingen er vlug vandoor. „Kom," riep Dollie. „Op naar het picknickterrein, jongens!"

Hakkepuf was erg kwaad, dat ze hem zo maar lieten staan. Van boosheid blies hij dikke, zwarte rookwolken uit. Maar opeens kreeg hij een idee. „Ik ga ze doodgewoon achterna," zei hij bij zichzelf. „Ik vind ze altijd." Hij reed van de rails af en pufte vastberaden het bos in.

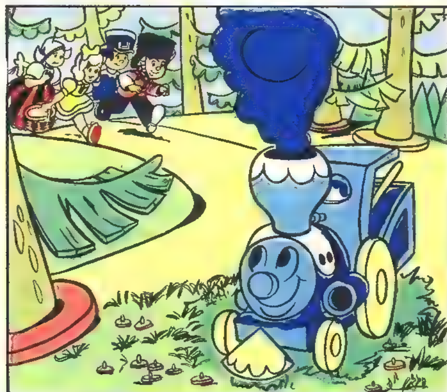
Tommie en zijn vrienden wilden gaan picknicken in de buurt van een rivier, waar zij water konden halen. Maar na een poosje waren ze de weg kwijt. „O, ik wou maar, dat we thuisgebleven waren," zuchtte Dollie verdrietig. Tommie was in een boom geklommen om de omgeving te verkennen.

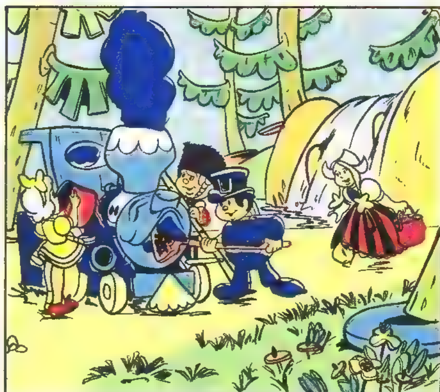
Hij keek naar alle kanten, maar nergens zag hij water. „Alle bommen en granaten!" zei hij. „We zijn echt verdwaald." Maar op dat ogenblik zag hij in de verte rook opstijgen. „O, ik weet bijna zeker waar die rook vandaan komt," lachte hij. „Van Hakkepuf, de locomotief."

SPEELGOED

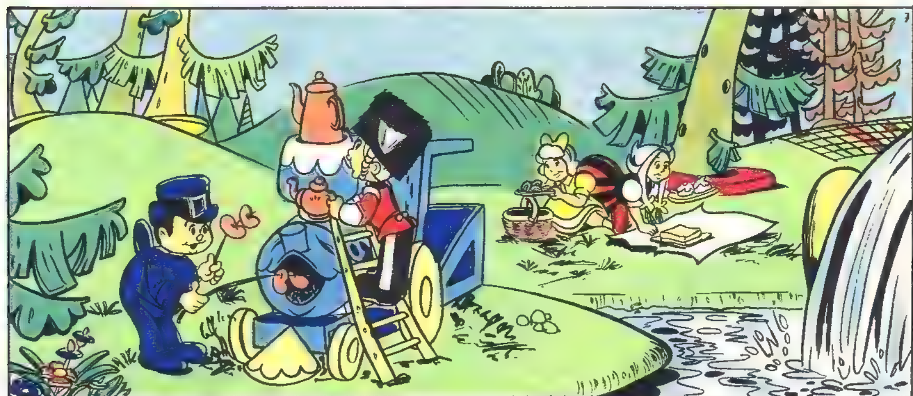

Het was inderdaad Hakkepuf en dat was maar gelukkig ook. Want de locomotief was bij de rivier aangekomen en stond daar op de anderen te wachten. „Ik sta hier al een hele tijd," zei hij. „Waar zaten jullie toch?" „We waren verdwaald," zei Tommie. „Gelukkig dat we je gevonden hebben."

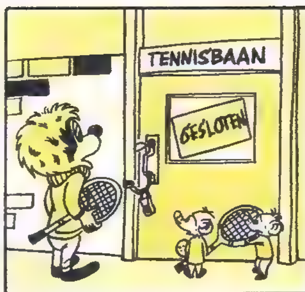
Opeens kreeg Dollie een idee. „Weet je wat," zei ze. „Nu Hakkepuf toch hier is, kunnen we helemaal écht picknicken, want we kunnen zijn ketel als fornuis gebruiken." Dat was een idee. Tommie en Wikwak gaven Hakkepuf gauw verse kolen en water. „Nou, doe je best maar," zei Tommie.

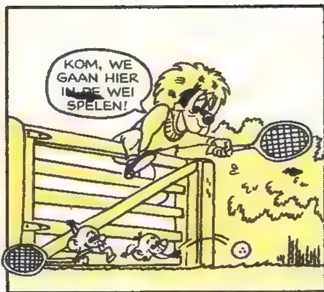

En Hakkepuf dééd zijn best. Toen hij eenmaal goed heet was, zette Tommie een ketel water op zijn schoorsteen en Wikwak bakte een hoeveelheid worstjes bruin. Intussen hadden Dollie en Trineke Klomp een laken op het gras uitgespreid; alles was klaar voor de picknick.

„Het water kookt," riep Tommie even later. „Dat heb je geweldig vlug gedaan, Hakkepuf." De locomotief glom van trots. „Jullie zijn nu zeker wel blij dat ik hier ben, hè?" zei hij. Dat waren ze zeker. „In het vervolg mag je altijd mee, als we gaan picknicken," zei Tommie.

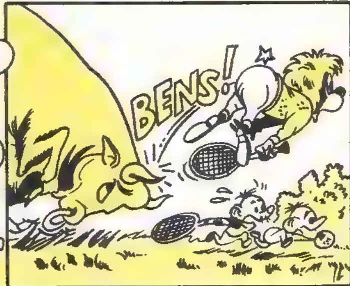

LEONARD

TENNISBAAN
GESLOTEN

KOM, WE GAAN HIER IN DE WEI SPELEN!

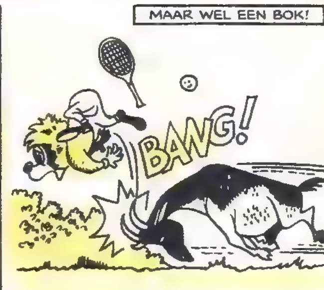

LEUK SPEL, HÈ?

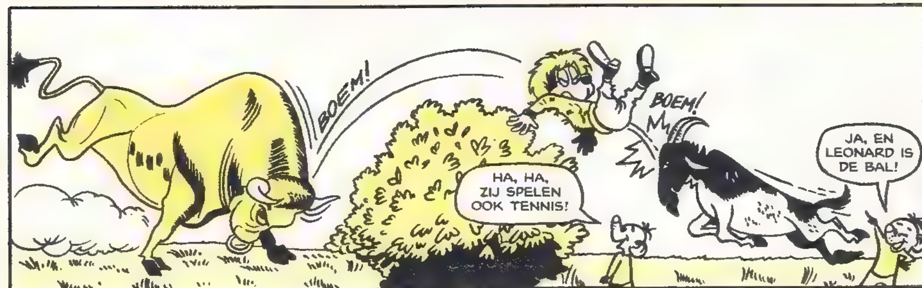

WAT IS ER? SPEEL NOU DOOR!
ZEG JIJ HET MAAR!
NEE, JIJ!

BENS!

GA WEG, LELIJKERD!

LATER...
HIER IS GELUKKIG GEEN STIER!

MAAR WEL EEN BOK!
BANG!

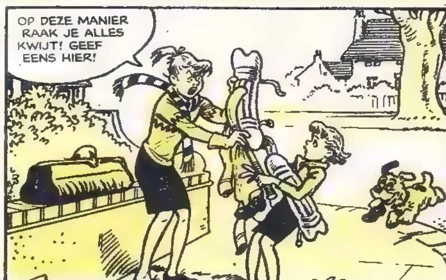

BOEM!
BOEM!
HA, HA, ZIJ SPELEN OOK TENNIS!
JA, EN LEONARD IS DE BAL!

Map en Moppie

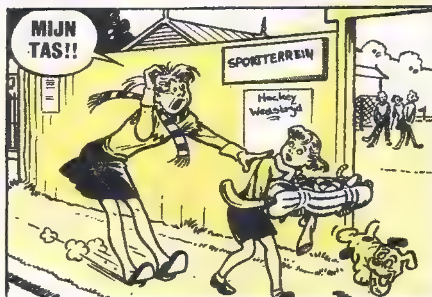

De man van staal

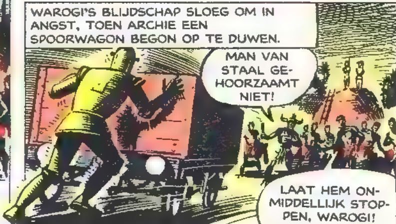

MAAR ARCHIE ZWOEGDE DOOR.
IK KAN HEM NIET TEGEN-HOUDEN!
HELP!
WAROGI DRUKTE KOORTSACHTIG ALLE KNOPPEN IN, MAAR ARCHIE RENDE DOOR EN ACHTER HEM KWAM DE OLIFANT.

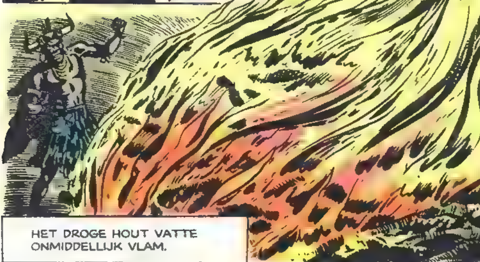

NET WAT IK DACHT: WAROGI KAN ARCHIE NIET BAAS.
ZET HEM OP, ARCHIE!

WAROGI GOOIDE DE ZENDER VOL AFSCHUW WEG.

DAAR HAD TED OP GEHOOPT.
ALLEEN IK KAN HEM TEGENHOUDEN. GEEF MIJ DE DOOS, OLANGA, EN MAAK MIJN HANDEN LOS; VLUG, ANDERS GEBEURT ER IETS VRESELIJKS!

OLANGA GEHOORZAAMDE AAN TEDS BEVEL.
VLUG, VOOR DE MAN VAN STAAL ONS VERNIETIGT!

TOEN WAROGI ZAG WAT ER GEBEUR-DE, GOOIDE HIJ DE TOORTS NAAR DE BRANDSTAPEL.
ONTSNAPPEN ZULLEN JULLIE NIET! HIER!

HET DROGE HOUT VATTE ONMIDDELLIJK VLAM.

TED, KEN EN OLANGA WAREN GEVANGEN IN EEN HEL VAN ROOK EN VUUR.
TE LAAT! HET IS MET ONS GE-DAAN!

De samenzwering tegen prins Rudolf

IN KASTEEL LICHTENBERG STOND GREETJE, DE KAMENIER VAN PRINSES ANITA, VOOR EEN RAADSEL.

ZE HAD OVERAL GEZOCHT, MAAR KON HAAR MEESTERES NIET VINDEN EN DE CHOCOLA WERD KOUD.

AAN DE ANDERE KANT VAN DE GRENS, IN HET KASTEEL VAN HILVANIA, BRACHT EEN VREEMD DIENSTERTJE KOFFIE IN HET PRIVÉ-VERTREK VAN MAARSCHALK VAN STORNHEIM

NOCH DE MAARSCHALK NOCH ZIJN GAST VERMOEDDE DAT DIT MEISJE DE PRINSES VAN SYLVANBERG WAS.

DE VERMOMDE PRINSES LUISTERDE NAAR HET GESPREK TUSSEN DE MAARSCHALK EN ZIJN GAST.

BIJ TOEVAL HAD DE PRINSES DIT KOMPLOT ONTDEKT. ZE HAD VOOR EEN FAMILIE DIE BLOEMEN KWEEKTE ROZEN NAAR HET PALEIS VAN HILVANIA GEBRACHT. DAAR HAD ZE EEN GESPREK AFGELUISTERD TUSSEN DE MAARSCHALK EN EEN BEAMBTE EN DIT HAD HAAR ERTOE GEBRACHT VOOR ÉÉN AVOND HET BAANTJE VAN DIENSTER AAN TE NEMEN. DE WOORDEN VAN DE VREEMDELING MAAKTEN HAAR BANG, WANT PRINS RUDOLF WAS NIET AANWEZIG IN HET PALEIS.

MAAR VOOR ANITA IETS MEER KON HOREN, KWAM DE LAKEI BINNEN.

TOEN ZE IN DE GANG KWAM, WAS DE LAKEI ERG KWAAD. HIJ VERMOEDDE NIET DAT HIJ TEGEN EEN PRINSES SPRAK.

DOOR DE ONBEHOLPENHEID VAN DE PRINSES WERD DE MAN MILDER GESTEMD. KNORRIG ZEI HIJ:

IN DE KEUKEN ZEI DE HUISHOUDSTER, DIE ANITA HAD AANGENOMEN, DAT ZE MOCHT GAAN.

NADAT ZE HAAR BOERINNENPAKJE HAD AANGETROKKEN, VERTROK ANITA. NIEUWSGIERIG WERD ZE NAGEKEKEN.

DE PRINSES LIEP INTUSSEN DOOR DE GANG ONDER DE GRENSRIVIER NAAR HET KASTEEL VAN HAAR OOM. DAAR TROK ZE HAAR VERMOMMING UIT. ZE GING NAAR BED EN VROEG ZICH AF WAT HET GESPREK DAT ZE HAD AFGELUISTERD BETEKENDE. WAT WAS DAT VOOR EEN KOMPLOT TEGEN RUDOLF? WELK GEHEIM WAS ER VERBONDEN AAN DE ZONNEHEUVEL?

DE VOLGENDE MORGEN NA HET ONTBIJT VERTELDE HAAR OOM HAAR EEN NIEUWTJE.

MAAR DAT WIST DE HERTOG OOK NIET.

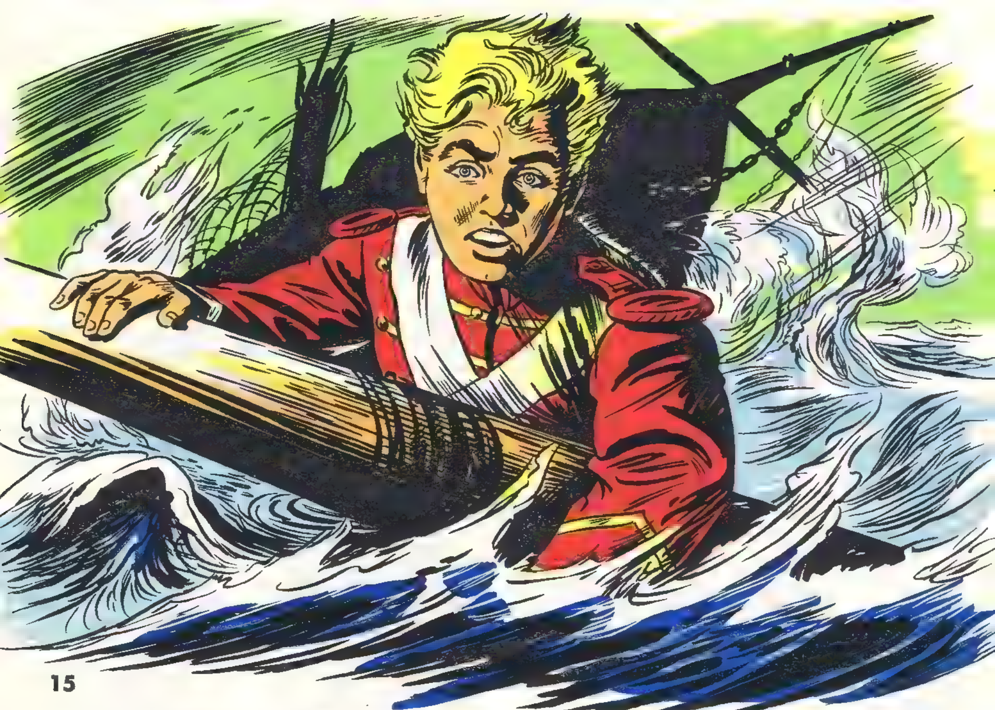

DE ZONNEHEUVEL WAS EEN EENZAME PLEK IN HET BOS DICHT BIJ DE GRENSRIVIER.

WELKE NOODLOTTIGE BETEKENIS ZOU ZIJ HEBBEN VOOR PRINS RUDOLF?

15

door David Scott Daniell   *met tekeningen van H. J. Giesen*

Olivier lijdt schipbreuk

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op S. ilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer. Ze weten echter met hulp van diens vrouw te ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar Olivier op zoek gaat naar eten. Terzelfder tijd komen daar per koets twee Engelse heren aan. Even later arriveren ook sergeant Trott en soldaat Pilchard. Zij komen al gauw in contact met de beide heren, die hen uithoren over de plannen van het Britse leger. Als daarna Pollie en Olivier op de kamer van de heren komen, herkent Olivier hen als Franse spionnen.*

HOOFDSTUK 7

Verraders

Pollie was helemaal in de war door alles wat er was gebeurd. Ze klampte zich doodsbenauwd aan Olivier vast. Met verstarde blik keek ze in de glimmende loop van het pistool, dat de man aan de tafel op het tweetal gericht hield. Ook Olivier had de schrik danig te pakken. Maar hij was bovendien zo nijdig als een spin. Daarom keek hij de beide mannen beurtelings recht in het gezicht, hoewel het hart hem in de keel bonsde.

Voor hem immers waren de zogenaamde lords geen onbekenden. Hij had ze reeds gesproken op de dag dat hij naar Plymouth was vertrokken om zich bij de compagnie van kapitein Fairlof aan boord van de *Zeeleeuw* te voegen. Op de avond van diezelfde dag had hij voor het eerst van zijn leven Pollie gezien en zijn oom en al de goede vrienden, die hij in het leger had gevonden.

Met een heleboel mooie woorden en onder het overhandigen van een gouden muntstuk hadden ze hem erin laten lopen. In alle onschuld had hij een geheime brief meegenomen die hij op Sicilië had moeten afleveren aan Zucconi. Naderhand had hij maar al te duidelijk beseft dat het niet alleen aan de slimheid van de twee

spionnen, maar ook aan zijn eigen goedgelovigheid was te wijten dat het hele regiment in moeilijkheden was geraakt.

Maanden achtereen had hij zichzelf deze stommiteit bitter verweten. Maar ook had hij telkens weer terug moeten denken aan de lage streek die de fraai uitgedoste lieden met hem hadden uitgehaald. En nu stonden ze opeens opnieuw voor hem.

„Zo, tamboertje," zei de man die de deur bewaakte. „Dat is een onverwacht genoegen. Al moet ik er dadelijk aan toevoegen dat je er ondertussen niet op vooruit bent gegaan. Toen we je destijds in Portsmouth zagen, zag je er in je nieuwe uniform uit om door een ringetje te halen. En kijk nu eens! Foei! Tegen een viezer en slonziger straatjongen ben ik zelden aangelopen. Ik wist ook niet dat je zó'n dom gezicht kon zetten. Je valt me geweldig tegen."

„Dat ik een dom gezicht zet, kan wel waar zijn," zei Olivier, „maar ik ben tenminste niet zo'n smerige verrader als jullie!"

„Ho, ho, jonge vriend, gedraag je een beetje netjes, asjeblieft!" beet de man die George was genoemd, hem toe. „Je mag weleens bedenken dat je het er met dergelijke onbehouwen taal voor jezelf en je vriend niet beter op maakt!"

„Beter!" zei Olivier minachtend. „Jullie zullen er ook niet beter afkomen. Mooie kleren en mooie manieren! Maar een hart vol schurkenstreken en aan het eind van het liedje de galg!"

„Wat een brutale vlegel is het toch eigenlijk, niet, George?"

„Eenvoudig het toppunt, Alan! Nou, wat zullen we met hen doen? We kunnen hier niet met ze blijven zitten."

„Nee, dat is zo klaar als een klontje. Het kleine mispunt weet veel te veel van ons om fatsoenlijk behandeld te worden."

Pollie hield de adem in en klemde zich steeds steviger aan Olivier vast. Maar deze was veel te kwaad om zich te laten afschrikken.

„Jullie kunt met me doen, wat je wilt," zei hij uitdagend en vouwde zijn armen over zijn borst.

„Dat zullen we wel doen ook, beste jongen, maak je maar niet ongerust! Maar wat ik zeggen wou, Alan. Zou het wel verstandig zijn om ons hier... eh... van die twee te ontdoen? Me dunkt dat we daarmee te veel in de gaten zouden lopen. Dat geeft maar allerlei vervelend gedoe en gevraag."

„Ja, daar heb je wel gelijk in, George."

De beide mannen keken hun slachtoffers peinzend aan. Pollie en Olivier hadden er geen flauw vermoeden van waarom de twee spionnen nog aarzelden. De kerels dachten natuurlijk aan sergeant Trott en soldaat Pilchard, die zo dicht in de buurt waren en die het er beslist niet bij zouden laten zitten als de kinderen ook maar een haar gekrenkt werd.

„Misschien kunnen we ze het best mee naar buiten nemen," begon een van de mannen weer. „Ik weet wel een geschikt plekje aan de rand van een ravijn..."

„Ja, dat zou kunnen," luidde het antwoord. „Maar dan lopen we toch nog de kans dat iemand ons met die twee de herberg ziet uitgaan. Wacht, ik weet iets beters. We laten ze gewoon lopen en als kapitein Leclos vanavond hier komt, hoeven we hem alleen maar te vertellen wat er gebeurd is. Dan stuurt hij meteen een Franse patrouille achter ze aan. En dan hoeven wij onze handen niet met dat karweitje vuil te maken. Lijkt je dat ook niet het beste, George?"

„Ik geloof inderdaad dat het een prima oplossing is. We sturen ze de bergen in, stellen Leclos op de hoogte en hij laat ze achtervolgen door een afdeling dragonders, die korte metten met ze maken. Heel goed bedacht!"

aangrenzende kamer. Zijn gezel ontsloot de gangdeur en zette deze op een kier. Vervolgens stelde hij zich achter Pollie en Olivier op en gaf hun beiden een duw in de rug.

„Voorwaarts! Het beste met jullie!"

Met knikkende knieën liepen Pollie en Olivier de gang door, de trap af en de binnenplaats op. Olivier wierp een steelse blik naar boven en ontdekte achter een van de vensters de grijnzende tronie van de andere spion.

Snel staken ze de binnenplaats over en liepen de poort door. Eenmaal op de openbare weg aangekomen, begonnen ze te rennen wat ze konden. Pas toen ze een heel eind verder een kleine grot in het rotsgebergte hadden bereikt, minderden ze vaart en lieten zich tenslotte hijgend op de grond vallen.

Terwijl dit alles gebeurde, waren

„En dan hoeven wij onze handen niet met dat karweitje vuil te maken."

„Mooi. Luister eens, jullie! Als ik jullie zo dadelijk een teken geef, wandel je rustig de gang op. Ik kom vlak achter jullie aan met het pistool onder mijn jas, geladen en wel. Treuzel niet en blijf niet staan, want anders..."

„Ondertussen ga ik voor het raam staan in de kamer hiernaast," vulde de andere spion aan. „Om er zeker van te zijn, dat jullie de binnenplaats oversteken en de poort uitgaan, snap je? En pas op, ik heb óók een pistool, hoor! Nou, Alan, dan ga ik maar vast. Goede reis, beste vrienden! Reken er maar op dat we elkaar niet voor de derde keer zullen ontmoeten."

Hij maakte een spottende buiging en slenterde door een tussendeur naar de

sergeant Trott en soldaat Pilchard in hun kamer in de Zwarte Arend nog altijd aan het eten. Ze hadden zo'n honger en zo'n dorst geleden, dat ze een poosje eenvoudig niet meer aan Pollie en Olivier hadden gedacht. Alles was dan ook wel heel snel en grondig veranderd.

Terwijl ze een uur geleden de wanhoop nabij waren geweest, zaten ze zich nu te goed te doen aan een overvloedige maaltijd. Er wachtte hun een goed bed en ze hadden twee buitengewoon aardige Engelse heren ontmoet, zodat ze niet langer zonder gezelschap hoefden te zitten.

In de gelagkamer van de herberg was ondertussen een troepje Franse soldaten neergestreken. Er werd op een luidruchtige manier gepraat en gezongen in

„Iedereen kan wel zeggen dat hij een goede kennis is van generaal Moore."

haakjes, Pharao, we hebben er toch niet verkeerd aan gedaan ze van alles en nog wat te vertellen over de plannen van generaal Stuart en over de voorgenomen landing?"

„Verkeerd? Ik zou niet weten waarom, sergeant. Ze praatten immers over generaal Moore alsof ze bij hem kind aan huis zijn! Nee, daar kan geen kwaad achter steken."

„Nee, dat dacht ik ook al. En toch, als je er goed over nadenkt: iedereen kan wel zeggen dat hij een goede kennis is van generaal Moore."

„Ja, dat is zo. Maar daar zou ik me in ieder geval toch maar geen zorgen over maken. De vriendelijkheid en openhartigheid staan de heren op het gezicht te lezen. Geef me uw glas nog eens aan, sergeant. Dan zal ik nog eens inschenken."

„Dank je, Pharao. Ik heb er even niet meer bij stilgestaan, maar ik begin me eerlijk gezegd nu toch wel af te vragen waar die kinderen zitten! Het zou me een lief ding waard zijn als ik het wist. . ."

het Frans. Dit vrolijke tumult maakte de stemming van de sergeant en Pilchard er nog beter op, ook al wisten ze dat de feestvierders een verdieping lager tot hun vijanden behoorden.

„Komaan, sergeant, neemt u dat laatste stuk kaas nog maar!" zei soldaat Pilchard.

„Ik zou geen kruimel meer door mijn keel kunnen krijgen, Pharao," zei sergeant Trott met een zucht. „Vreemd zoals je van lekker eten kunt opknappen, hè?"

„Zegt u dat wel, sergeant! Wat een geluk dat we die beide heren hebben ontmoet, hè? Een pracht van een kamer, een zacht bed en een maaltijd, zoals we in geen maanden onder ogen hebben gehad. Het kan vreemd lopen in de wereld," ging hij voort, terwijl hij in zijn tanden begon te porren. „Koning George van Engeland en Napoleon bevechten elkaar op leven en dood en desondanks reizen er twee rijke Britse diplomaten door het bezette Italië alsof er geen vuiltje aan de lucht is."

„Ja, zo zie je maar weer, hoeveel verschil het kan maken of je van hoge afkomst bent of niet. En dat zijn die twee zeker, dat ziet een kind. Tussen twee

„Haastige spoed is zelden goed, sergeant. U weet beter dan wie ook, hoe goed Pollie en Olivier zich er altijd weer door weten te slaan."

„Dat zeg je ook alleen maar om me op te beuren!"

„Dat zeg ik omdat ik ze ken!"

„Ja, maar ze zijn nog zo jong en onervaren. Wat zouden ze toch uitspoken?"

„Onervaren, sergeant? Laat me niet lachen. Ze redden zich heus wel. Het zou me niets verwonderen als Olivier op het ogenblik een deuntje op zijn fluit zit te spelen en als Pollie erbij kweelt als een nachtegaal."

Het geval wilde dat soldaat Pilchard het bijna bij het rechte eind had. Want Olivier zat inderdaad in de grot aan de kant van het bergpad naast Pollie op zijn fluit te spelen. Pollie echter was allesbehalve in de stemming om te gaan kwelen als een nachtegaal. Ze nam somber het landschap in ogenschouw, dat zich in het maanlicht naar alle kanten uitstrekte.

„Nou, Olivier," zei ze zuchtend, „zo beroerd hebben we er nog nooit voor gestaan. . ."

Olivier besloot zijn concert met een paar snelle loopjes en klopte daarna zijn fluit uit op zijn mouw.

„Geen zorgen voor morgen, Pollie!" zei hij opgewekt.

Daarna zette hij zijn fluit weer aan zijn mond en speelde lustig verder.

„Geen zorgen voor morgen. . ." herhaalde Pollie schamper. „Ik zou eerst weleens willen weten hoe we de dag van morgen moeten halen. Zonder een cent op zak zitten we hier in een griezelige grot. De rest van ons eten hebben we nog niet eens kunnen meenemen. Italië is tot de laatste meter bezet door de Fransen en het zal niet lang duren eer ze achter ons aan zitten. Tot overmaat van ramp scharrelt Zucconi hier ergens rond. En op een paar kilometer afstand zitten die twee doortrapte spionnen te wachten op een kans om ons op staande voet te kunnen neerschieten. Over mijn vader spreek ik nog maar niet eens. Wie weet wat voor angsten hij doormaakt. En jij hebt het maar over geen zorgen voor morgen. Je piept op je fluit of je leven ervan afhangt. . ."

„Piepen!" zei Olivier verontwaardigd. „Je moest eens weten wat het voor een moeilijk stuk is." Daarna borg hij zijn fluit weg, stond op en rekte zich uit. „Luister eens hier, Pollie," ging hij voort, „er zitten aan een medaille altijd twee kanten. Wat je zegt, mag allemaal waar zijn, maar je moet een paar dingen goed in het oog houden. In de eerste plaats hebben we lekker gegeten. In de tweede plaats hebben die kerels ons níét neergeschoten. Bovendien weten we wat die twee sluwe bedriegers van plan zijn. Het is lang niet uitgesloten dat we er op de een of andere manier in slagen een eind aan hun streken te maken. Kom, een beetje vrolijker! Ik blijf erbij, geen zorgen voor morgen. Laten we maar eens rustig nadenken over de vraag wat ons te doen staat."

„Wat ons te doen staat? Nou, dat zou ik dan weleens van jou willen weten, tamboer Weetal!"

„Goed, dat zal ik je dan vertellen. We gaan doodgewoon terug naar de Zwarte Arend!"

„Teruggaan? Nooit van mijn leven!"

„Natuurlijk wel. Luister maar eens." Olivier knielde naast zijn nichtje neer en ging voort: „Hier kunnen we vannacht niet blijven. Onze enige kans is om heel voorzichtig natuurlijk de poort van de herberg weer binnen te sluipen en onze stal weer op te zoeken. Zijn we daar eenmaal, dan kunnen we tenminste behoorlijk in het stro slapen. En tegelijkertijd kunnen we dat stel spionnen dan een beetje in het oog houden."

„Je bent niet goed wijs!"

„We zullen wel moeten. We zijn het trouwens verplicht ook."

„Poeh! Begin jij maar niet weer over je plicht te praten, want dan komen we hoe langer hoe verder van huis."

„Toe nou, Pollie, sla nou toch niet zo'n kinderachtige taal uit."

„Ik bén toch zeker een kind?"

„O ja? Ik dacht dat je je anders altijd gedroeg als een eerste klas soldaat." Olivier stond op en vervolgde op ernstige toon: „Ik meen het, Pollie! Wat er ook gebeurt, ik moet terug naar de herberg. Ik heb niet voor niets dienst genomen bij het regiment. Daarginds zit een troep vijanden van Engeland te broeden op het een of andere verraderlijke plan. Ik moet ze in de gaten houden. En als ze niet uitkijken, arresteer ik ze nog ook!"

„Je bedoelt zeker dat ze jou arresteren. Of misschien wel. . . doodschieten."

„Dat hoop ik niet, Pollie," zei Olivier zacht. „Maar ik kan nu eenmaal niet in de toekomst kijken."

Weer haalde hij zijn fluit te voorschijn en speelde een paar maten van een treurmars. Abrupt maakte hij er een einde aan en trok zijn nichtje overeind. „Laten we er niet mee spotten, Pollie," zei hij. „Kom, we gaan doodgewoon terug."

Toen ze om de hoek van de rotsen kon kijken en het donkere bergpad voor zich zag liggen, bleef Pollie vol angst staan.

„Nee, Olivier," zei ze bevend. „Eerlijk, ik durf niet. Laat ons toch uit de buurt van die kerels blijven!"

„Ook goed, Pollie, ik kan me best voorstellen hoe je je voelt. Blijf hier maar op me wachten, dan ga ik wel alleen. Dat is misschien ook maar beter. Het lijkt mij, eerlijk gezegd, geen ongevaarlijk uitstapje. Tot ziens. Morgenochtend kom ik je hier opzoeken. Tamboer Crow, geef acht," snauwde hij zichzelf toe en sprong in de houding.

Zonder zijn nichtje verder nog een blik waardig te keuren zette hij er meteen een stevig marstempo in. Buiten de grot gekomen greep hij zijn fluit weer en begon de melodie te spelen van een van de marsen van zijn regiment.

Pollie keek hem even na, rende hem vervolgens achterna en riep, toen ze hem had ingehaald, uit: „Kom terug, Olivier! Kom toch alsjeblieft terug!"

Olivier echter marcheerde met kaarsrechte rug en opgeheven hoofd voort in de richting van de Zwarte Arend. Nog even bleef Pollie aarzelen. Daarna besloot ze toch maar met hem mee te gaan. Toen ze haar neef voor de tweede keer had ingehaald, wierp Olivier haar een zijdelingse blik toe, hield op met spelen en schreeuwde: „Afdeling, halt! Dus je gaat toch maar liever mee?"

„Ja, wat moet ik anders?" antwoordde Pollie schuchter.

„Hoera! Je zult zien dat alles best op zijn pootjes terechtkomt. We zullen die verraders weleens een lesje geven. Moet je horen. We lopen rustig door tot aan de laatste bocht. Daarna kruipen we in de schaduw langs de kant van de weg. Als we eenmaal bij de herberg zijn, zien we gauw genoeg of er een kans is om de binnenplaats op te sluipen. Afgesproken?"

„Jij bent de baas, tamboer Crow! Je hebt het maar voor het zeggen."

„Goed zo. Voorwaarts, mars!"

Krijgshaftig marcheerden ze verder. Oliviers beslistheid en zijn luchthartige manier van doen hadden Pollie over haar vrees heen geholpen. Ze kon er weer tegen. En in haar hart was ze niet weinig trots op haar neef.

Ze liepen door tot de laatste bocht en bleven daar even staan om te zien of er geen onraad was. Daarna slopen ze, zorgvuldig in de schaduw blijvend, op hun tenen naar de poort van de Zwarte Arend.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

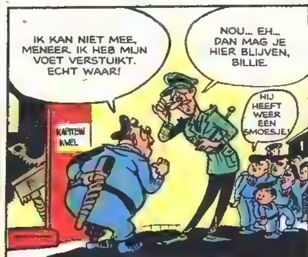

BILLIE WAS MET ZIJN KLAS EEN TIJDJE IN EEN MILITAIR KAMP
HÈ, WAT EEN HEERLIJK LEVEN! VEEL BETER DAN OP SCHOOL ZITTEN!
JAM
KORN
PAP
VLA

AAN DE KANT, BILLIE! OPZIJ!
VLA
PAP

IK KAN NIEMAND KRIJGEN OM DE NIEUWE RAKET TE BEMANNEN.
DIE SUFFERDS ZIJN DWARS DOOR AL MIJN HEERLIJKE ETEN GEHOLD!
WEG WEZEN!
VRIJWIL-LIGERS GE-VRAAGD

IK HEB GEEN ZIN OM TE MAR-CHEREN. IK ZAL WEL IETS VERZINNEN!
DE KLAS VAN MENEER KWEL GAAT VANDAAG
IK OOK NIET, BILLIE!

IK KAN NIET MEE, MENEER. IK HEB EEN SPLINTER IN MIJN VINGER!
BIJ MARCHEREN HEB JE JE VINGERS NIET NODIG! VOORUIT, KOM MEE!
IK MOET IETS BETERS VERZINNEN!

IK KAN NIET MEE, MENEER. IK HEB MIJN VOET VERSTUIKT. ECHT WAAR!
NOU... EH... DAN MAG JE HIER BLIJVEN, BILLIE.
HIJ HEEFT WEER EEN SMOESJE!
KAPITEIN KWEL

LINKS, RECHTS. DOOR-LOPEN DAAR!
TOT ZIENS, JONGENS! LUISTER MAAR GOED NAAR SERGEANT SLOKKER!
UITGANG

ZO, BILLIE, NU BEN JE ALLEEN HIER!
JA, WAT EEN GELUK, HÈ?... EH...

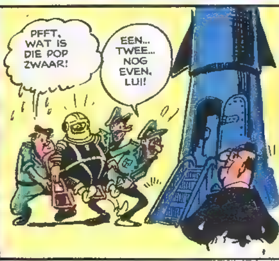

BEGIN MAAR MET ZES ZAKKEN AARDAPPELEN TE SCHILLEN VOOR DE KOK.
JA, ALS DE ANDEREN TERUGKOMEN, LUSTEN ZE WEL WAT!
KEUKEN
AARDAPPELEN
AARDAPPELEN

GA NU DE BARAKKEN MAAR AANVEGEN, BILLIE. WE KRIJGEN STRAKS DE MINIS-TER OP BEZOEK.
HIJ ZAL WEL OPKIJKEN VAN ONZE NIEUWE RAKET.

EEN UUR LATER KWAM DE MINISTER IN HET KAMP.
OMDAT WE GEEN VRIJ-WILLIGERS KUNNEN KRIJGEN, ZETTEN WE DEZE POP IN DE RAKET, EXCELLENTIE.
JAMMER DAT ER GEEN VRIJWILLIGER TE KRIJGEN IS. VOOR WIE IS AL DIT VOEDSEL, HEREN?
MINISTER
TAART
KOEKJES

DAT IS BESTEMD VOOR DE RUIMTE-VAARDER. HET GAAT NU MEE ALS PROEF.
WE WILLEN NAMELIJK ONDERZOEKEN WELKE INVLOED DE KOSMISCHE STRALING EROP HEEFT.
GOED IDEE, MAJOOR!
IDEE!
MINISTER

HET VOEDSEL IS AAN BOORD. BRENG DE POP ER MAAR IN, SERGEANT.
HA, HA! IK NEEM DE PLAATS VAN DIE POP IN. DAT ZIEN ZE TOCH NIET!

PFFT, WAT IS DIE POP ZWAAR!
EEN... TWEE... NOG EVEN, LUI!

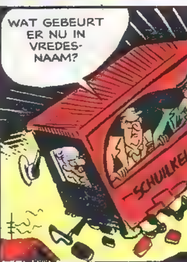

DROMEN ZIJN NIET ALTIJD BEDROG

Marcel Caritat, markies van Condorcet, een vermaarde Franse wiskundige, vond in zijn slaap de oplossing van een probleem, die hij wakend tevergeefs had proberen te vinden, Uitgeput door het piekeren was hij over zijn probleem in slaap gevallen. Toen hij wakker werd, stond de oplossing hem zó duidelijk voor de geest, dat hij haar op papier kon uitwerken. . .

Charles Maury, een geleerde uit de Franse stad Dijon, had zich eens een hele dag beziggehouden met een vers van een Griekse dichter, zonder dat hij het kon vertalen. Hij ging naar bed, sliep in en droomde dat hij rondliep in het paleis van de Zweedse koningin Christina in Stockholm. Hij bezocht ook de bibliotheek van de koningin, zag daar een klein boekje liggen, opende het en las er een paar zinnen, die zijn moeilijkheid met het vers oplosten. De vreugde over die vondst deed hem ontwaken en hij noteerde haastig wat hij gelezen had. Daar hij dit avontuur nogal ongewoon vond, schreef hij aan de Franse wijsgeer Descartes, die toentertijd aan het Zweedse hof verbleef, een enthousiaste brief. Hij beschreef wat hij in zijn droom had gezien en Descartes antwoordde, dat het paleis er in werkelijkheid precies uit zag zoals Maury het gezien had en dat zich in de bibliotheek inderdaad het bedoelde boekje bevond. Als bewijs stuurde hij het gelijk met zijn brief op. . .

Hans geeft een tip

door Gerard Padberg

Fluitend zat Karel Stappers achter het stuur van de melkwagen. Het was acht uur in de morgen, de eerste aarzelende zonnestralen braken door de lichte nevel. De chauffeur reed met een vaartje van zestig kilometer over de weg. Af en toe stopte hij met zijn wagen om melk op te laden en dan zette hij er lege bussen voor in de plaats. Het was alledaags werk voor Karel, met één zwaai gooide hij de zware bussen op de auto, waarna hij weer in de cabine wegdook.

Bij het landweggetje, dat naar het Ooievaarsnest leidde, de boerderij van Keuk, deed de chauffeur een eigenaardige ontdekking. De boer, die altijd keurig op tijd was, had ditmaal de melk nog niet naar de grote weg gebracht. Het pad was te smal voor de zware melkauto, zodat Karel niet naar de boerderij kon rijden. Hij zette een paar bussen af en drukte enige malen stevig op de claxon. Maar van de kant van de boerderij kwam geen enkel teken van leven.

„Dat is vreemd," praatte Karel in zichzelf, „het lijkt wel of iedereen op de hoeve nog slaapt."

Keuk was de laatste klant en de melkrijder wachtte nog even voor hij naar de fabriek terugkeerde. Toen er echter niemand kwam opdagen, besloot Karel zijn weg te vervolgen en van het voorval melding te maken op het kantoor.

De directeur zat nog maar pas achter zijn bureau, toen Karel bij hem aanklopte.

„Vertel het eens, Stappers."

De chauffeur deelde hem mee wat er aan de hand was. Directeur Boons trok zwijgend aan zijn sigaar, terwijl hij met zijn potlood figuurtjes tekende op een kladbloc. Toen Karel uitverteld was, zei hij: „Dat is zeker vreemd, Stappers. Weet je wat, ik rijd zelf wel even naar Keuk om poolshoogte te nemen. Wil je mijn auto even klaarzetten? Keuk moet de melk maar bewaren tot vanavond, het is winter, dus bederven zal ze niet direct."

Meneer Boons was een snelle rijder en binnen het kwartier bereikte hij het Ooievaarsnest. De boerderij was nog in diepe rust, alleen de koeien stonden te loeien en de varkens schreeuwden erbarmelijk.

De directeur stapte uit zijn auto en liep naar de voordeur, waar hij aanbelde. Het bleef echter stil in het woonhuis. Nog eenmaal drukte de bezoeker op de bel, daarna liep hij om het huis heen. De gordijnen waren gesloten en alle deuren bleken op slot te zijn. Wat had dit allemaal te betekenen? Meneer Boons vond het toch maar beter zo gauw mogelijk de politie van het geval in kennis te stellen.

Met veel moeite keerde hij de wagen en begaf zich naar het politiebureau in Meerslag. Daar vond hij commissaris Baartens weggedoken achter een hoge stapel papieren. De directeur mompelde een groet en stak meteen van wal.

„Ik hoop dat ik u niet kom lastig vallen om niets, commissaris, maar naar mijn idee is er iets niet in orde op het Ooievaarsnest," begon hij. „Deuren en gordijnen zijn gesloten en toen ik aanbelde, kreeg ik geen gehoor. Het is toch al negen uur."

„Zo," antwoordde de politieman, en toen nog eens: „Zo." Commissaris Baartens was een man van weinig woorden. Met een diepe frons in zijn voorhoofd had hij naar het verhaal van zijn bezoeker geluisterd. Nu nam hij de telefoon en draaide een nummer.

„Zeg, Grooteman," sprak hij in de hoorn, „we gaan direct met de wagen naar het Ooievaarsnest, er is haast bij."

Hij wendde zich tot meneer Boons.

„Ik zou graag willen, dat u met ons meeging naar Keuk."

De directeur maakte hiertegen geen bezwaar, zodat hij even later voor de tweede maal op weg was naar de boerderij. Tijdens de rit werd er geen woord gesproken. De nevel was nu helemaal opgetrokken en de lucht was strakblauw. De mensen langs de weg keken nieuwsgierig naar de langsschietende politiewagen.

„Er is zeker weer iets aan het handje," schreeuwde Jan Laken naar zijn buurman. Maar voor deze kon antwoorden, was de auto al om een hoek verdwenen.

De toestand op de boerderij was nog precies zoals meneer Boons hem had aangetroffen. Met een loper wisten de mannen zich toegang te verschaffen tot het woonhuis, waarvan de voordeur niet op het nachtslot zat. Ze doorzochten de hele benedenverdieping. Plotseling hoorden ze geluid boven zich, alsof er iemand op de vloer bonsde.

„Naar boven," commandeerde de commissaris.

De mannen beklommen de trap en openden een slaapkamerdeur. Het vertrek was leeg. Weer werd er gebonsd, het moest in de andere kamer zijn. Agent Grooteman opende de volgende deur. En wat hij toen zag...

Zes mensen lagen languit op de vloer, aan handen en voeten gebonden, met een prop in de mond. Het waren de bewoners van het Ooievaarsnest. In een ommezien hadden de politiemannen de touwen doorgesneden. De slachtoffers voelden zich koud en stijf en de kinderen huilden van pijn en doorgestane angst.

„Gauw naar de warme kamer," beval commissaris Baartens, „maar zo min mogelijk aanraken voor de vingerafdrukken."

Moeizaam liepen de bewoners achter Grooteman de trap af. De commissaris en meneer Boons sloten de rij.

„Zal ik even water opzetten voor de koffie?" vroeg de boerin.

„Nee, laat u maar," antwoordde Grooteman, „als u zegt waar ik alles kan vinden, maak ik een kop koffie zoals jullie nog nooit hebben gedronken. Dat is me wel toevertrouwd." Lachend verdween hij naar de keuken.

„Vertelt u mij nu eens rustig wat hier is voorgevallen," begon de commissaris, toen ze allemaal rond de tafel zaten.

„Veel heb ik u niet te zeggen," zei Keuk. „Gisteravond..."

Toen onderbrak hij zichzelf plotseling. „Mijn brandkast!" riep hij uit, „ze hebben hem meegenomen."

„En ons televisietoestel ook," zei de boerin ontsteld.

Wat was er gebeurd op het Ooievaarsnest?

De avond tevoren, het was zondag, zat de hele familie gezellig aan tafel te kaarten. Buiten regende het en de wind woei klagend om de boerderij, maar in de kamer was het lekker warm.

„Zal ik nog een lekkere kop chocola inschenken?" vroeg moeder.

„Ja, graag, graag," was het antwoord. Maar juist toen ze naar de keuken wilde gaan, werd er gebeld.

„Nu nog visite?" verbaasde de boer zich, terwijl hij opstond. „Laat maar, moeder, ik doe wel even open."

Keuk haastte zich naar de voordeur en moeder en de kinderen keken elkaar nieuwsgierig aan.

Buiten stond een man met zijn hoed diep over de ogen.

„Wat wilt u?" vroeg Keuk, terwijl hij de bezoeker ietwat wantrouwend aankeek.

„Binnengelaten worden," was het norse antwoord en plots haalde de vreemdeling een revolver te voorschijn, die hij op de boer richtte. „En gauw een beetje," zei de indringer nog. Op hetzelfde moment kwamen nog twee mannen uit de duisternis aangelopen. Ze hadden een masker voor hun gezicht.

Keuk was lijkbleek geworden. Nu pas zag hij, dat ook de man die aangebeld had een klein masker droeg. De kerels drongen naar binnen. In de huiskamer keken de kinderen ontsteld naar de gemaskerde mannen.

Een van de bandieten nam het woord. „Allemaal naar boven," snauwde hij.

Niemand verroerde zich, de kinderen begonnen te huilen.

„Zeg, hebben jullie me niet verstaan?" brulde de man. Hij greep twee kinderen beet en duwde ze naar de deur.

„Ja, hoor nu eens," zei Keuk onzeker, „jullie kunnen ons toch eerst weleens vertellen..." Maar hij zag twee revolvers

dreigend op zich gericht. „Goed," zei hij toen. „Moeder, jongens, laten we doen wat ons gevraagd wordt. Die lui zijn tot alles in staat."

Het hele gezin trok naar boven, waar een van de bandieten, die nog steeds geen woord gesproken had een kamerdeur opende en de bewoners wenkte hem te volgen. Op datzelfde moment liet een van zijn helpers, doordat hij struikelde, zijn revolver vallen. Kletterend rolde het wapen langs de traptreden naar beneden.

„Grote stommeling die je bent," donderde de man in de slaapkamerdeur, „kun je niet beter uit je doppen kijken! Als dat ding was afgegaan, hadden ze het op de grote weg misschien kunnen horen. We schieten alleen als het nodig is, dat weet je."

Niemand wist op dat moment dat dit

heen en weer lopen en met elkaar praten.

Boer Keuk had juist de afgelopen week een grote som geld ontvangen voor een huis dat hij had verkocht. Wat stom van mij, piekerde hij nu, dat ik het niet eerder naar de bank heb gebracht. Maar de knecht was ziek geworden en daarom had hij geen tijd gehad het geld weg te brengen. Hij hoopte maar dat de overvallers de brandkast niet open konden krijgen. Keuk wist echter wel, dat die kans heel gering was.

Maar wat was dat? De buitendeur sloeg dicht en even later hoorde hij een auto wegrijden. De kerels waren zo'n korte tijd beneden geweest, dat ze onmogelijk de brandkast hadden kunnen forceren, stelde de boer zich gerust.

De nacht duurde lang en toen het eindelijk licht werd, had haast niemand een oog

Met gierende remmen stopte de bestelauto achter het huis; twee mannen sprongen eruit.

voorval zulke grote gevolgen zou hebben. Maar later zou Hans, de oudste van de kinderen, zich herinneren iets bijzonders te hebben gezien.

De indringers geboden de bewoners op de vloer van de slaapkamer te gaan liggen. Ze haalden daarna stevige touwen te voorschijn en bonden hun slachtoffers aan handen en voeten; bovendien kreeg ieder een prop in de mond. Hierdoor was het onmogelijk dat iemand om hulp zou roepen. Daarna gingen de mannen naar beneden.

De bewoners bleven achter in angst en vertwijfeling. Wat zou er beneden allemaal gebeuren? Ze hoorden de bandieten

dichtgedaan. De wind was gaan liggen, uit de stallen klonken de geluiden van de dieren. Toen hoorden ze de claxon van de melkauto. Nu zouden ze bevrijd worden. Eindelijk! Maar er verscheen niemand op de boerderij. Een tijd later werd er gebeld, en nog eens. Ook ditmaal bleef de redding uit, hoewel niet lang daarna de politieauto op weg was naar het Ooievaarsnest.

Commissaris Baartens was al weer een hele tijd weg, toen Hans tegen zijn vader zei: „Daar schiet me ineens iets te binnen. Herinnert u zich nog, vader, dat gisteravond die revolver naar beneden viel?"

„Ja, maar wat zou dat, jò?" vroeg de boer, die met een volle emmer naar de melkbus liep.

„Nou, toen die ene man begon te bulderen, zag ik dat hij drie kapotte tanden in zijn mond had, twee boven, vlak naast elkaar en een onder. Maar misschien is het allemaal niet zo belangrijk."

„Ik denk dat het van het grootste belang is dat de commissaris het weet. Melk maar gauw die koe af en fiets dan meteen naar het politiebureau," antwoordde Keuk.

Op het politiebureau vertelde Hans wat hij had gezien. De commissaris knikte hem vriendelijk toe en maakte aantekeningen op een vel papier. Toen mocht Hans weer gaan, hij vermoedde niet dat hij een belangrijke aanwijzing had gegeven, die een stel misdadigers duur zou komen te staan.

Het was vrijdagnacht omstreeks half twaalf. Commissaris Baartens en agent Grooteman hadden nog een laat bezoek gebracht aan het Ooievaarsnest en wilden juist de grote weg opdraaien. Van rechts naderde een bestelwagen. Grooteman stopte even om de auto voorrang te geven. „Hee, ziet u dat, die lui rijden zonder achterlicht," wendde hij zich tot zijn chef. „We zullen eens kijken of de bestuurder weet dat hij in overtreding is."

Meteen zette hij de wagen na en probeerde hem voorbij te komen. Op hetzelfde moment echter voerde ook de chauffeur van de bestelauto zijn snelheid op. Grooteman gaf vol gas, maar hij kon de auto niet inhalen.

„Is me dat wat," bromde de politieman. „Er zit meer in dat vehikel dan je zo zou zeggen. Maar ik krijg hem wel te pakken en de bestuurder zal ervan lusten."

De commissaris zei geen woord; hij had het nummer van de wagen in zich opgenomen. Het werd nu een race op leven en dood en Baartens vroeg zich af hoe het mogelijk was dat een simpele bestelauto zo'n snelheid kon ontwikkelen.

Ze waren Meerslag gepasseerd en Grooteman overwoog net of hij niet een waarschuwingsschot zou lossen, toen de wagen voor hem vaart verminderde en rechtsaf een brede oprijlaan inschoot.

„Nou heb ik je," siste de agent. Hij reed de laan op en gaf weer gas. Ze waren nu op het terrein van Kraaidonk gekomen, een zonderlinge rentenier, die in een heel groot huis woonde. Het huishoudelijk werk werd gedaan door zijn zuster, die om zes uur vertrok, zodat hij 's avonds alleen thuis was.

Met gierende remmen stopte de bestelauto achter het huis, twee mannen sprongen eruit en vlogen een deur in, die ze met een klap dichtsloegen.

Ook de andere wagen stond stil en de politiemannen renden op de deur toe. Gesloten!

„Blijf jij hier," zei Baartens en hij liep

zo hard hij kon naar de voordeur; op zijn bellen werd niet opengedaan. Dadelijk ging de commissaris weer terug naar de achterkant van het huis.

„Ik denk dat Kraaidonk niet thuis is," veronderstelde hij, „maar ik vraag me af hoe die lui konden weten dat de achterdeur niet afgesloten was. Het kan natuurlijk louter toeval zijn. Ga jij nu op de oprijlaan staan en houd het huis in de gaten, ondertussen zal ik proberen op de een of andere manier het huis binnen te komen."

Hij liep terug naar de voordeur en haalde een bos sleutels uit zijn zak, die hij een voor een probeerde, echter zonder resultaat. Ook de ramen brachten geen uitkomst, ze waren allemaal gesloten. Alleen het venster van een dakkapel aan de voorkant stond op een kier.

„Dan maar naar boven," bromde Baartens en meteen liep hij op een regenpijp toe. Met moeite werkte hij zich langs de gladde pijp omhoog, zijn vingers deden pijn door het schuren langs de ruwe muur en toen hij zich eindelijk in de dakgoot had gehesen, was hij rood van inspanning. Langs de smalle goot balanceerde hij naar de dakkapel en stapte een sober gemeubileerde slaapkamer binnen. Beneden klonk het geluid van stemmen. Baartens opende de deur van het vertrek en liep voorzichtig de trap af. Bij de woonkamer bleef hij staan luisteren in de hoop dat hij iets van belang zou vernemen.

„Denken jullie, dat ik gek ben," schreeuwde Kraaidonk aan de andere kant van de deur. „Ik wil met dit hele geval niets te maken hebben, jullie kunnen hier onmogelijk blijven."

De commissaris klopte op de deur en stapte meteen naar binnen. Tegelijkertijd sprongen drie mannen op van hun stoelen.

„Wat heeft dat te betekenen?" snauwde Kraaidonk. „U heeft hier niets te maken."

Baartens had zijn antwoord al klaar, maar slikte het in; hij was een moment van zijn stuk gebracht. Toen de rentenier zijn mond opende, was hem iets heel merkwaardigs aan de man opgevallen. Nee maar! Hij had het toch wel goed gezien?

„Nou," gromde de bewoner, „wat wilt u eigenlijk?"

Meteen wist commissaris Baartens dat hij zich onmogelijk kon vergissen, de rentenier had drie afgebroken tanden in zijn mond, twee boven — vlak naast elkaar — en een onder. Nooit zou het in het hoofd van de politieman zijn opgekomen tegen Kraaidonk enige verdenking op te vatten. Hij bevond zich dus in het hol van de leeuw! Baartens nam zich voor het huis niet te verlaten voordat hij het grondig had onderzocht.

„Ik wil alleen even die twee heren spreken," antwoordde de commissaris eindelijk. „Wees zo vriendelijk Grooteman binnen te laten."

Hevig mopperend voldeed Kraaidonk aan dit verzoek en kwam even later terug met de agent. Terwijl Baartens de namen van de vluchtelingen noteerde, vertelde de chauffeur van de bestelauto dat hij was doorgereden omdat hij niet de nodige papieren bij zich had.

„Grooteman," zei de commissaris daarna, „blijf jij hier bij deze twee heren. Kraaidonk en ik moeten even met elkaar praten in de kamer hiernaast."

„W-wat zegt u?" hakkelde de rentenier lijkbleek. „Maar dat is onmogelijk... Laten we liever naar boven gaan. Ik ga namelijk verhuizen en nu ligt die kamer helemaal overhoop."

„Zo," antwoordde Baartens koel, „dus je wilt ons verlaten. Toch geef ik er de voorkeur aan hiernaast te gaan zitten. Kom op, nu geen bezwaren meer."

De bewoner probeerde nogmaals zijn ongewenste bezoeker tot andere gedachten te brengen, echter zonder succes. Met trillende benen begaf hij zich naar de andere kamer.

„Precies zoals ik al dacht," bromde de commissaris toen hij het vertrek binnenstapte, nadat Kraaidonk het licht had aangedaan. „Man, je bent er gloeiend bij. Wat moet die opengebroken brandkast daar en dat televisietoestel? Het is niet eens aangesloten, ik mag aannemen dat het hier helemaal niet thuishoort." Hij liep op een bureau toe en trok een lade open. Tussen de paperassen bevonden zich enige papieren met de naam Keuk erop, kennelijk afkomstig uit de brandkast.

„Nu wens ik een verklaring van dit alles," zei Baartens streng. „Ik zoek al dagenlang drie mensen, die op het Ooievaarsnest een kluis en een televisietoestel hebben gestolen. Een van hen had drie kapotte tanden in zijn mond. De goederen staan hier in de kamer en jij beantwoordt volledig aan het signalement dat Hans Keuk mij heeft gegeven. Je doet er goed aan maar dadelijk te bekennen."

De rentenier was op een stoel neergevallen, totaal gebroken door de onverwachte gebeurtenissen. „Dat heb ik allemaal te danken aan die stommelingen die mijn huis zijn binnengevlucht," kreunde hij. „Maar ze moeten niet denken dat ze er zelf tussenuit kunnen knijpen. Zij hebben mij geholpen, dus ze moeten ook de gevolgen dragen."

„Ik was er al bang voor dat ze met het zaakje te maken hadden," antwoordde de commissaris, terwijl hij Kraaidonk de handboeien omdeed. „Je bent wel een goed kameraad om je helpers te verraden, maar dat is jouw zaak."

Baartens nam zijn gevangene mee naar de woonkamer, waar hij Grooteman beval ook de twee anderen in de boeien te slaan.

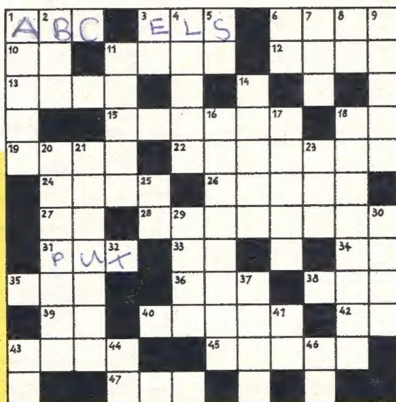
„Ja, Grooteman," zei hij, „sta daar nu maar niet zo vreemd te kijken. Ik ben heus wel goed bij mijn verstand. Zo juist heeft Kraaidonk bekend en mij verteld dat ze medeplichtig zijn aan de overval van verleden zondag. Ik veronderstel dat de heren wel een paar jaar de tijd zullen krijgen om over hun misdaad na te denken."

„Wat heeft dat te betekenen?" snauwde Kraaidonk. „U heeft hier niets te maken."

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal :
1 Het alfabet
3 Ratelpopulier
6 Plaats
10 Reeks
11 Delfstof
12 Groente
13 Voedsel tot zich nemen
15 Snor
18 Vader
19 Getal
22 Zo iets als goochelen
24 Eén woord voor: al de
26 Kant van een rivier, meer enz.
27 Plaatselijk (afk.)
28 Tijd die voorbij is
31 In de grond gemaakt gat om aan water te komen
33 Voegwoord
34 Lidwoord
35 Paard
36 Zot; grappenmaker
38 Kleine vrucht
39 Regiment Infanterie (afk.)
40 Titel van de vroegere keizer van Rusland
42 Luitenant (afk.)
43 Menselijk geluid
45 Het twaalfde deel van een jaar
47 Grappig dier

Verticaal :
1 Grote roofvogel
2 Gat in het ijs
3 Daar
4 Lange rij, optocht
5 Post scriptum (afk.) (betekent: naschrift)
6 Voorzetsel
7 Noors geldstuk
8 Tweede muzieknoot
9 Rustbank
11 Gewricht tussen voet en been
14 Gebod, opdracht
16 Aanzienlijk, deftig
17 Drukte, lawaai
18 Edeler gemaakt
20 Overzicht van je vorderingen op school
21 Droombeeld, voorspiegeling
23 Redactie (afk.)
25 Eerstvolgende (afk.)
29 Op een keer
30 Vogelwoning
37 Venster
41 Deel van een mast
43 Zevende muzieknoot
44 Moeder
46 Namelijk (afk.)

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIGE NUMMER

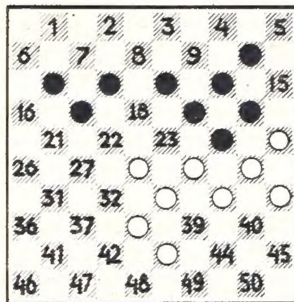
Kruiswoordpuzzel

```
    K A T E R
    A   R E E
A L P   E N K E L
N E E   K       I
K O R F   S P I N
E       N   L E I
R U I N E   A R E
    E E R   A
    P L O E G
```

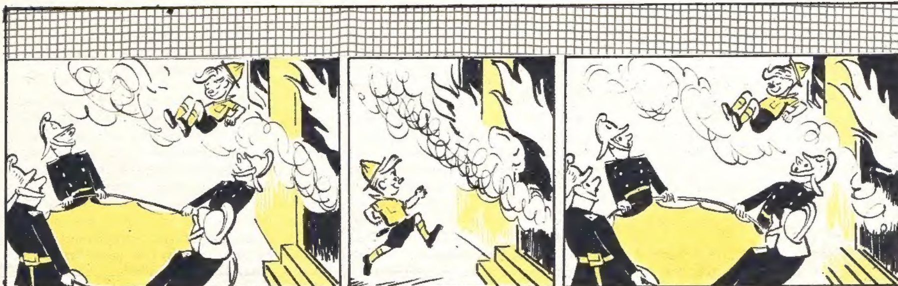
Oplossing damprobleem

De vorige week hebben we een damprobleem geplaatst, dat was ingestuurd door Albert Pater in Amsterdam. De opstelling van de stenen was als hierbij staat aangegeven. De opgave luidde: *Wit is aan zet en wint de partij door een damzet naar veld 4.* Hier volgt de oplossing.

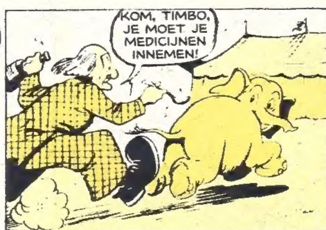
Wit zet zijn steen van veld 28 op 22. De zwarte op 17 moet drie witten slaan en wordt dam op veld 48. Nu gaat de witte van 29 naar 23, waardoor de zwarte op 19 naar 28 moet slaan. Wit slaat nu vier zwarte schijven van 30 naar 6 en de zwarte dam op 48 slaat naar 30, waarna wit de eindslag uitvoert naar veld 4.

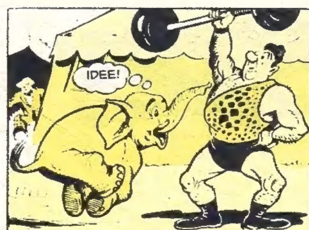

DICKIE DAPPER

COCO DE CLOWN

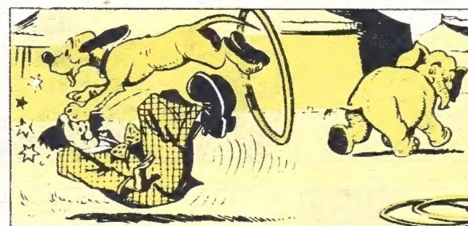

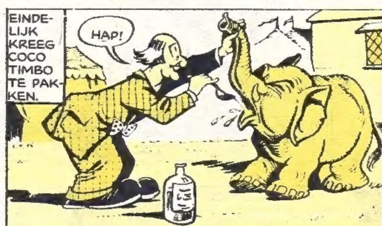

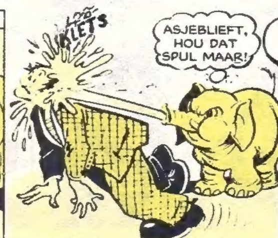

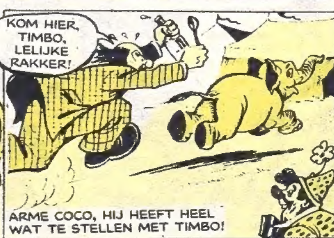

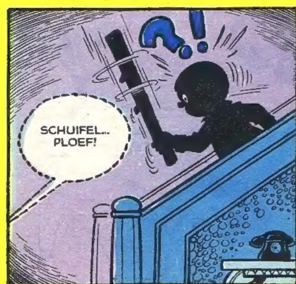

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.